

Barend Weegink brengt 'kathedraal van Scheveningen' bij de tijd

'Een eigen smaakje wordt steeds belangrijker'

De kerkgemeenschap heeft mij gevraagd ook nieuwe initiatieven te ontplooiën. Onze leden hebben daarvoor een bewuste keuze gemaakt. Het zijn gelukkig geen mensen die de hele dag miauwen dat vroeger alles beter was. Tradities moeten af en toe geherwaardeerd worden. Dat is een levenslang proces.

We staan voor grote uitdagingen. We gaan het gebouw, met zijn deftige soberheid, veel meer uitventen. In deze vluchtige, digitale wereld is een gebouw nodig dat een gevoel van eeuwigheid uitstraalt, dat een langere adem heeft dan de waan van de dag.

'We gaan het gebouw veel meer uitventen'

We gaan de kerk in de markt zetten. We denken aan doordeweekse inloopuren, bestemd voor iedereen die een kijkje wil nemen en die behoefte heeft aan een gesprek. Elke zondag is er nu na de dienst koffie. Zo'n gemeenschappelijk sociaal moment, bijpraten met bekenden, is voor veel bezoekers belangrijk. Een deel van de vaste banken gaat eruit. Dat wordt een plek voor multifunctioneel gebruik. Zakelijk en cultureel Den Haag heeft belang bij zo'n interieur. Als de activiteiten niet strijden met de gedachte van de kerk, kan er veel.

Op zaterdagmiddag hebben we al zeepkistdiensten. Gewoon buiten, met een microfoon en een toetsenbord. Een praatje van twintig minuten. Daarna gaat de deur open, we nodigen iedereen uit om binnen te komen en de kerk te bekijken. Daar is thee, een glaasje, een hapje en muziek. Onlangs is er een mooie vleugel ge-

INTERVIEW De Oude Kerk van Scheveningen heeft een nieuwe predikant, voor een periode van twee tot vier jaar. Barend H. Weegink komt uit een andere kustgemeente, Katwijk. Daar ging hij met pensioen. Gesprek met een kerkvernieuwer die tegelijk zijn identiteit niet wil loslaten.

Barend Weegink: 'Ik houd wel van een radicale kluit in mijn verhaal.'

plaatst. Ik noem de Oude Kerk soms "de kathedraal van Scheveningen". De verhevenheid ervan kan mensen die rust en onthaasting zoeken, aanspreken.

We willen op een eigentijdse manier het spoor van de orthodoxie volgen. We hebben een goed product. Met de woorden van Paulus zeg ik: laten we ons voor het evangelie niet schamen. Wierook branden op het altaar van de twijfel is niet genoeg. Gelovigen van nu hebben ook antwoorden nodig. Er is behoefte aan duidelijkheid, dat merk je.

Vanuit mijn achtergrond – confessioneel, heet dat – wil ik graag meehelpen de eigen identiteit van de Oude Kerk uit te bouwen. We zoeken een wat scherper profiel. Naarmate de kerk in haar geheel krimpt, wordt een eigen karakter, een eigen smaakje, des te belangrijker. De kerk weer vol preken, zoals dat heet, is niet meer aan de orde. We hopen op stabilisatie. Dat lijkt te lukken. Bescheiden, maar vitaal, zo zie ik het.

Onze identiteit typeer ik als christocentrisch. Jezus als het gezicht van het geloof en de kerk. Hij geeft troost en toekomst, en leert ons volharden. Ver-

trouwen is daarbij een sleutelwoord. Ons leven is in Gods hand en daardoor niet vergeefs. Dat sluit goed aan bij de visserstraditie die ook in Scheveningen nog leeft: vertrouwen op Gods leiding als je niet weet hoe het verder gaat.

Mijn hele leven houd ik al van die gekke kerk. Ik zet op zondag graag de actualiteit in een ander licht. Noem het bezinning op het leven, een transformatie van de dingen van de dag. Daarbij beoogt de verkondiging meer te zijn dan het redden van zielen. De kerk is niet één grote zakdoek, die tra-

nen dept. We hebben ook een verantwoordelijkheid ten opzichte van de wereld. Ik houd wel van een radicale kluit in mijn verhaal, met daarbij een zekere vrijmoedigheid. Ik spreek graag los van papier. En een goede preek is altijd tijdgebonden. Voordat ik op zondagochtend het huis uitga, kijk ik altijd even op het nieuws. Je weet nooit wat er 's nachts gebeurd is.

'Er moet gigantisch bezuinigd worden'

Begin volgend jaar moeten de vier protestantse kerken van Scheveningen een besluit nemen over een plan voor de toekomst. Dat worden spijkers met koppen. Er moet gigantisch bezuinigd worden, tot wel vijftig procent, op menskracht en gebouwen. Dat wordt een grote uitdaging. Zo'n operatie moet niet te lang duren. Te lang wiken en wegen kan mensen demotiveren. Doel is: de rust herstellen en weer vertrouwen in de toekomst krijgen.

We hebben geen succesformule, maar de koers slaat druppelsgewijze aan, merken we. Laatst belde een buurvrouw aan. Ze had mijn auto zien staan. "Wie bent u, de nieuwe dominee?" Dat is toch bemoedigend, dat niet de kerk zelf contact hoeft te zoeken, maar dat iemand ons aanspreekt. Het omgekeerde komt ook voor. "Geloof je niet als onzin zelf nog?", zei een man laatst. Maar over het algemeen krijgen we te maken met een generatie die niet meer tegen het instituut kerk hoeft aan te schoppen. Mensen van nu zijn vaak onwetend, maar wel geïnteresseerd. Noem het de nieuwe vriendelijkheid.'

JAN GOOSSENSSEN

Jacolien Lambregtse 1966-2017

'Ze verwonderde zich, iedere keer opnieuw'

NASCHRIFT Jacolien Lambregtse ontdekte Godly Play tien jaar geleden in het buitenland. Godly Play is een methode met figuurtjes, materiaal, taal en gebaren, waarmee kinderen bijbelverhalen leren kennen. Jacolien introduceerde het in Den Haag en daarna in heel Nederland. In juli overleed ze. Jacolien was 50 jaar. In kerkelijk Den Haag waren velen ontroerd over haar dood. Drie mensen omschrijven haar.

Trinette Verhoeven, Haags predikant: 'Jacolien hield van de verwondering bij het lezen van bijbelse verhalen. Zij was er goed in om die verwondering bij mensen op te roepen. Tijdens het praten over de tekst stuurde ze niet, ze greep niet in, tegelijk wist ze een sfeer te scheppen waarin op een open manier gesproken kon worden. Ze had een gevoeligheid voor taal. Ze hield van gedichten. Ik ken niemand die er zoveel kende als Jacolien en die zichzelf daar ook in terugvond. Ze durfde in een verhaal te verblijven. Ze was speels. Ik heb samen met haar gewerkt aan alternatieve diensten voor jongeren. Dat waren diensten waar niets vanzelfsprekend was, alles

was mogelijk. Tegelijk was het subtiel, het werd nooit plat. Ze heeft ook jarenlang de Nacht van de Hoop georganiseerd, een wakende bijeenkomst in de Paasnacht, vol creativiteit en bezinning.'

Elly Poldervaart, Haags kunstenaar: 'Het was bijzonder om te zien hoe Jacolien met haar ziekte omging. Ze was goed in leven naar wat er nu is. Ze had een nieuw ritme gevonden in wat ze wel of niet kon, waarin chemokuren, wandelen in de natuur, rust nemen en werken elkaar afwisselden. Ze bleef zoeken naar wat mogelijk was, niet op medisch gebied, maar: wat is goed voor een mens? "Hoop" vond ze eigenlijk een akelig woord. Ze hield meer van het avontuur van het niet-weten. Ze zag de schoonheid van dingen, mensen, mogelijkheden. Ze zag de goede wil. Probeerde voorbij de eerste dingen te kijken. Zij moedigde

iedereen aan eigen keuzes te maken, verder te kijken dan je eigen angst. Durf te springen van de hoge duikplank, wat kan er eigenlijk gebeuren? Ze stimuleerde mensen niet door te zeggen: "moet je doen", maar door het zelf te doen.

Ze had een innerlijke sterkte waaruit ze kon putten. Ze had zo veel te geven, liefde, aandacht, als je met haar praatte had je het gevoel dat jij de enige was die ertoe deed.'

Irma Visser, collega in Godly Play: 'Ik leerde Jacolien kennen tijdens een cursus. De docent deed een oefening: vertel wat je eerste indruk was van iedereen die hier zit. Allerlei medecursisten kwamen met beschrijvingen, maar zij sprak in beelden. Ze legde de mensen niet vast, maar sprak in taal die uitnodigt om verder te denken, zelf je verder te verwonderen, je eigen beelden te ma-

ken. Mensen konden zich ontplooiën. Wat haar roerde in Godly Play was dat alle zintuigen meedoen: zien, horen, voelen, ruiken. Van huis uit was ze meer gewend om het geloof in God met het verstand te benaderen. Bij Godly Play komen denken, zintuigen en spiritualiteit samen. Daarnaast gaat het in Godly Play om taal en gebaren. Taal was belangrijk voor haar, mooie taal, poëtische taal. Gebaren maakte ze op een zorgvuldige, schone manier, met elegantie en betekenisvol. Ze had een rustige manier van vertellen, je raakte in een soort van cadans. Voor haar gold: alles wat je doet, doet ertoe. Niets is zonder betekenis. Als je zo vaak verhalen vertelt, kun je op de automatische piloot gaan. Bij haar was dat niet zo. Ze verwonderde zich iedere keer opnieuw. Jacolien heeft haar leven tot het einde toe geleefd. Toen ze ziek werd, zei ze: "Ik weet niet wat me te wachten staat, het is een sprong in het diepe. We gaan van dag tot dag kijken wat het me brengt." Ik denk dat Jacolien het leven als een geschenk heeft ervaren. Daarin was en bleef steeds iets te onderzoeken.'

MARGOT C. BERENDS

Praten na een scheiding

Wie na een scheiding weer op zichzelf is, moet veel moeilijke keuzes maken. Waar ga je wonen, kun je wel rondkomen, hoe gaat het met de kinderen, wat te doen met ex-schoonfamilieleden en gedeelde vriendschappen? Waar haal je de moed en kracht vandaan? Aan deelname gaat een persoonlijk gesprek met de predikant vooraf.

DONDERDAG 14, 21 SEPTEMBER EN 5 OKTOBER, 20:15-22 UUR. KLOOSTERKERK.

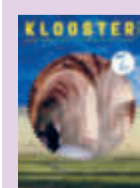
Rabbin van Praag over kerk en synagoge

Hoe kijken Haagse joden aan tegen christenen? Is er over en weer genoeg begrip en belangstelling voor elkaars spirituele achtergrond en geschiedenis? Marianne van Praag, rabbin van de Liberaal Joodse Gemeente in deze stad, geeft een Engelstalige lezing over de joods-christelijke geschiedenis en verhoudingen.

MAANDAG 4 SEPTEMBER, 19-22 UUR. AMERIKAANSE KERK (APCH).

Leren van het kloosterleven

Katholiek netwerk DEZINNEN deed mee aan het EU-Erasmusproject 'Sacrale ruimten als Europese plaatsen van herinnering' (evenals KDH). In dat kader heeft DEZINNEN een brochure, leermodule, een workshophandleiding 'Gregoriaanse zang' en een heiligenverhaal uitgegeven. Doel is om belangstellenden (nader) te laten kennismaken met de betekenis van de christelijke kloostertraditie voor de Europese cultuur, en hen uit te dagen om de actuele relevantie hiervan voor zichzelf én de huidige cultuur te ontdekken. De informatie is te downloaden en te koop via website dezinnen.nl